

FRAM KAMERATER

MARS-84

INNHOOLD:

leder:krisa i partiet kan ikke regnes som overvunnet,	
DS uenig med SK sitt forslag	s 3
Organisasjonsmodellen	s 5
Svar til Leif's leder i FK januar	s 9
En oppsummering av vinterens KK-kampanje	s 12
KK-ansvarlig: en viktig politisk oppgave	s 13
Svar til Finn	s 14
Svar til Kang i TF januar	s 16
Om prinsipper og virkelighet, Kang svarer PML	s 24
Svar til Gunnar i FK februar	s 27

Frist til neste FK:

4. mai

deretter: 15. juni

ALLE MÅ LEVERE INNEN FRISTEN!

INNLEGG TIL FK LEVERES FERDIG MASKINSKREVET TIL OKTOBER

BOKHANDEL INNEN FRISTEN.

HUSK: NYTT FARGEHAND OG MARG!

FORSIDA ER HENTET FRA ET GAMMELT NUMMER AV KVINNEFRONT

KRISA I PARTIET KAN IKKE
REGNES SOM OVERVUNNET.DS UENIG
MED SK SITT FORSLAG.-----

Innledning.

Beretninga til SK har vært til behandling i Distriktsstyret. Debat- ten ble god fordi det bl.a ble stilt relativt kritiske spørsmål til flere av hovedtesene i Beretninga. DS mener Beretninga ikke evner å behandle kritisk de store og vanskelige spørsmåla partiet nå står overfor. Beretninga er for beskrivende og for positiv til partiets utvikling. DS er enige i at partiet har overvunnet mange vanskeligheter i perioden, men fortsatt har det ikke skjedd en virkelig kvalitativ forbedring. Perspektivene framover er også for uklare til at vi vil være så fornøyd med tingenes tilstand som SK-Beretninga ser ut til å være. Vi mener ellers det er et utkast det går an å bbe ut fra, men ~~enda~~ nå må det gås mer i dybden.

Hovedpunktene i DS-vedtaket.

1. Krisa i partiet er enda ikke over. SK-Beretninga vurderer situasjonen for positivt.
2. Det særegne ved krisa i partiet nå er den ideologiske krisa-enkelt sagt knytta til målet-sosialismen og veie framover.
3. En viktig årsak til krisa er at idealismen fortsatt står sterkt i partiet. Dette kommer særlig til uttrykk i et sterkt forenkla syn på sosialismen i Kina og 3.verden. Den kommer også til uttrykk i manglende konkret analyse av kapitalismen i Norge i dag.

,særlig i tendenser til å undervurdere styrken og stabiliteten i kapitalismen i de rike imperialistiske landa.

4. Partiet trenger nå en strategisk plan for perioden fram til revolusjonen. Dette er nødvendig både for å disponere kreften riktig og for å styrke tilliten til partiet som leder i kampen.

DEN IDEOLOGISKE KRISA.

Partikrisa i 1988 som ble diskutert i forrige beretning ~~is~~ karakteriseres også av ideologisk krisa. Vi mener de siste Ara har reist en rekke av de ideologiske spørsmåla til debatt, men enda mangler vi klare svar. Dette har ført til at partimedlemmer kommer på de ben-siven eller har analyser av viktige spørsmål som ikke blir troverdig. Vi vil peke på to slike spørsmål her: Synet på utviklinga i Kina og synet på norsk kapitalisme.

Beretninga markerer seg sterkt kritikk til utviklinga i Kina. Men, Beretninga evner ikke å si noe om den virkeligheten kinesiske kommunister jobber i. Derfor blir kritikken idealistisk og svært enkel. Vi mener det trengs grundigere analyser av hvilken utvikling som er mulig i et land som Kina hvor produktivkreftene er på samme nivå som i Norge for 100 år siden og hvor massene bruker storparten av ~~ix~~ døgnet i produksjonen for å skaffe landet nok mat. Uten at disse spørsmåla behandles mer vitenskaplig og knytta til Kinas historie og økonomiske situasjon, blir lett kritikken av KKPs linje en sum av "fromme ønsker".

Prinsippprogramdiskusjonen har vært med på å styrke materialismen i når det gjelder sosialismemodellen. En tilsvarende grundig diskusjon og analyse mangler når det gjelder synet på "hvor går norsk kapitalisme". Hovedtendensen i partiet har trolig vært undervurdering av kapitalismens muligheter til å løse økonomiske kriser og politiske problem. Dette henger sammen med rikdommen og herskersystemet som er bygd opp på basis av 500 års kolonialisme og over 100 års imperialisme. De enorme rikdommene som er akkumulert i land som Norge brukes også til "oppkjøp" av store deler av folket. Virkningene av denne politikken har vi ikke i tilstrekkelig grad evna å analysere.

OM BETYDNINGA AV STRATEGISK PLAN.

Beretninga slår fast at partiet for tida ikke har en strategisk plan. Men, beretninga går ikke nærmere inn på dette problemet. Vi tror mangelen på en slik plan er et større problem enn det Beretninga ser ut til å mene. Problemet i dag er at partiet bruker kreftene på mange områder uten å være sikker på at innsatsen virkelig gir gevinst. Enkel lærdom er at når vi har små styrker, må de brukes rasjonelt og da settes inn for å ramme "fiendens svake pkt." Følger vi denne lærdommen fra geriljakrigen i dag? Er det ikke heller slik at partiet jobber på svært mange områder, setter inn mange nålestikk som hvert er så svakt at de egentlig ikke får noen

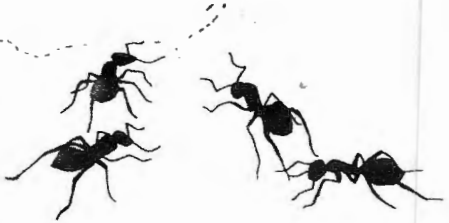
betydning? Flere i debatten men te at partiet jobber for spredt og på den måten sliter ut kreftene. DS-vedtaket sier at partiet i framtida må konsentrere kreftene om de store politiske sakene - jobbe mer med politikk, mer med propaganda.

En strategisk plan er nødvendig for å avklare hvor og hvordan vi skal sette inn kreftene. Jobber vi i dag som om nivået i klassekampen er høyere enn det det ~~virker~~ virkelig er? Bør vi kanskje i framtida konsentrere kreftene bl.a mer om parlamentarisk arbeid - nettopp for å slå til mot et av borgerskapets svake punkt: myten om det norske folkestyret.

En slik strategisk plan må drøfte utviklinga av produktivkreftene og produksjonsforholda i Norge. Den må ha ei vurdering av klasseforholda. Den må drøfte nivået i massebevegelsen. På bakgrunn av dette må partiets oppgaver fastsettes. Vi må kort sagt finne ut hvor vi i dag står på veien fram mot sosialismen.

Vi oppfordrer medlemmene til å diskutere DS-vedtaket. Det er viktig for å få ei best mulig beretning. Og vi tror det er viktig for å bidra til den kvalitative bedringa ~~partiet~~ som må til om partiet igjen skal komme på offensiven.

For Ds/Leif.

Organisasjonsmodellen ⁵

Leif har starta en diskusjon om partiets organisasjonsform i siste nr. av FK. Jeg synes det er viktig å reise denne diskusjonen for her skjuler det seg opplagt motsetninger. Jeg er uenig med Leif i en god del av de spørsmåla han reiser, Men i denne omgang vil jeg konsentrere meg om det som jeg anser som det viktigste, nemlig de konsekvensene dette kan få for partiets forhold til arbeiderklassen.

Jeg er redd dette innlegget kan ta form mer som et forsøk på oppsummering av 70-åra, men jeg tror vi må inn i denne perioden for å finne løsninger på en del av de problemene vi står ovenfor når det gjelder utviklinga av partiets organisering i arbeiderklassen. Men først vil jeg oppsummere de sakene jeg er enig med Leif i:

- Jeg er enig i Leifs oppsummering av det økonomistiske aviket som har stått i partiet i flere år og at vi må gjøre noe for å reise den politiske kampen.
- + Jeg er enig i at boligavdelinger er godt egna til politisk kamp og at vi trenger boligavdelinger i viktige boligområder.
- Jeg er enig i at bransjeavd. er ei dårlig løsning.

Når vi kommer til det konkrete og skal sette dette ut i livet tror jeg vi kan bli enig langt på vei. Men det er ting i argumentasjonen til Leif som jeg mener truer truer partiets forhold til arbeiderklassen.

HVA SKJEDDE I 70-ÅRA.

Leif mener vi la hovedvekta på organisering i forhold til arbeiderklassen på grunn av mulighetene til å drive økonomisk kamp. At boligavdelingene fikk en stadig svakere stilling fra mitten av 70-åra og at motoren i denne utviklinga var et venstristisk avik i retning økonomisk kamp.

???

At det fantes et slikt avvik er jeg enig i, men hva hadde det å si for måten vi organiserte oss på? Så vidt jeg husker hadde vi en mer allsidig plan for organiseringa enn det Leif beskriver. Etter min hukommelse ble en rekke boligavdelinger og arbeidspl-assavdelinger oppretta som en følge av proletariseringkamp fra 75 og utover. Bransjeavdelinger så vi på som en midlertidig org.form inntil vi var sterk nok til å bygge lag på den enkelte arbeidsplass. Vi hadde ei viss formening om hvilke arbeidsplasser som var viktig. At boligavdelinger ble prioritert i perioden er åpenbart. For eks. ble mange industrikadere satt til å styrke boligavdelingene.

Jeg tror Leif overvurderer det økonomistiske aviket i akkurat denne perioden.

Eks: Var det ikke i denne fasen vi bygde KK som dagsavis? Var det ikke i denne fasen vi hadde de største 1.mai-toga? Og ble det ikke gjort mye bra politisk arbeid i fagforeningene?

Mitt syn er at i perioden 75-77 hadde vi i hovedsak ei riktig innretning på arbeidet som vi har mye å lære av i dag.

Samtidig lå her økonomistiske undertoner som slo ut i blomst ettersom 77 og utover. Hva skjedde i denne perioden og hva var årsakene? Jeg skal forsøke å oppsummere noen saker.

Den harde motstanden vi møtte på arbeidsplassene både i den økonomiske og politiske kampen kom uventa. Vi hadde feilvurdert situasjonen og det politiske nivået i arbeiderklassen. Dette måtte føre til venstre i taktikken. Spesielt møtte vi mye motstand på det politiske området. Vi ble drevet på defensiven når det gjaldt spredning av propaganda (KK og løpesedler) på arbeidsplassene. Vi oppsummerte aldri hvorfor. (Her tror jeg vi må gå dypere)

På det økonomiske området fikk vi en del oppslutning om de nære brødkrava. Det ble altså lettere å drive brødkamp.

Sjøl om brødkampen stod høyt i kurs helt siden 75, tror jeg dette var en viktig faktor i utviklinga av økonomismen.

Noen eks: Ungdomskamp. skulle drives gjennom aksjoner.
 Ren fjaske. Sommeren 77 ble det sagt at KK skulle drives av noen eksperter. Partiet skulle ut i kamp. Nå var dagsavisen sikra.
 Det som ikke ble prioritert, og som vi hadde stort behov for var en ritig strategi og en god politikk for klassekampen i Norge. Det mangler vi fortsatt.

Det at vi stanga hodet mot veggen i arbeiderklassen førte til at mange gikk tilbake til småborgerlige yrker.

For å oppsummere det jeg mener var partiets organisatoriske linje i 75:

- 1) På arbeidsplassene. Gro retter i arb.klassen.
- 2) I boligområdene. Der massene er.
- 3) På landsbygda. Det er et faktum at vi prioriterte landsbygda mer enn noen gang i denne perioden.

Altså slik som vedtektene sier. Derfor holder det ikke å si at dagens org. er en arv fra mitten av 70 åra slik jeg oppfatter Leif.

TVANGSORGANISERING

Mitt syn er at dagens org.form på mange måter er ei tvangsorganisering. Det som skjedde i 75-77 fikk org. konsekvenser fra 77 og utover. Faktisk helt frem til i dag. Strømmen fra proletariatet har fortsatt og er blitt styrka av den økonomiske krisa, idag er situasjonen alvorlig. I stedet for å sette dette problemet i fokus. Retter Leif oppmerksomheten mot boligorg. som bare er en del av problemet på det organisatoriske området. Tilbakegangen for boligavålingene starta også i Ca 77. Og den åpenbare årsaken var som Leif sier økonomisme. Etter at KK ble dagsavis skulle aksjonene reises. Når dette ikke gikk, så ikke avdelingene lenger sin egen eksistensberettigelse og falt sammen. Det fantes ikke noe ønske om å legge ned boligavd. fra DS sin side. (Dette skjedde rundt forrige landemøte) Vi så hvorfor det skjedde og prøvde å hindre det, men greide det ikke. Da måtte vi

ha prioritert sakspå en helt annen måte.

RU hadde også en masse boligavd. på slutten av 70 åra de gikk også nedennom. Så boligavd. i seg sjøl er ikke noe sesam.

Problemet er først og fremst politisk. Mye av løsninga tror jeg ligger i en bedre strategi for å drive klassekamen i norge.

Det som er den org. situasjonen i dag ertat vi er dårlig utstyrt både med arbeidsplass og boligavdelinger. I stedet har bransjeavdelingene blitt en dominerende form. Disse er ofte tungrodde og lite egna til både politisk og økonomisk kamp.

Denne situasjonen er vi blitt pressa inn i forde vi ikke greide å løse problema som oppstod på arbeidsplassene og i boligomr.

HVA MED PROLETARIATET?

Den største svakheten med Leif sitt innlegg mener jeg ligger i at det virker som en katalysator på strømmen fra proletariatet. I stedet for å si at vi må konsentrere oss om boligavdelinger (uten å reise de problema vi har i proletariatet), må vi lage en mer helhetlig plan for org., og problema i prol. må reises som et politisk problem.

jens

svar til leif's leder i fk januar

1. Jeg er enig i at det må gjøres noe med organisasjonen.

Den bør bli mindre topptung og byråkratisk, avdelingene kan gjerne være litt større i gjennomsnitt enn i dag, det bør bli flere boligavdelinger.

2. Jeg er sterkt uenig i Leifs politiske begrunnelse for behovet for forandring av organisasjonen.

A. Fakta om vår historie fordreies.

Leif sier vi tok viktige tiltak for å styrke røttene i arbeiderklassen i midten av 70-åra, og at målet var å gjøre partiet til en kamporganisasjon. Dette førte til en venstrefeil sier Leif, som besto i at kamp bare skulle være økonomisk kamp, kampen i fagforeninga for bedre lønn o.s.v.. Min påstand er at denne "venstrefeilen" ikke stammer fra midten på 70-tallet.

(Økonomisme er forøvrig en høyrefeil). De avdelingene som var rundt omkring på arbeidsplassene i distriktet da, jobbet alltid, både politisk, økonomisk og teoretisk. Eksempler på type jobb var KK-salg i og utenfor fabrikkene, studiesirkler og rekruttering, kvinnekamp, fagforeningsarbeid, spredning av egenlagede løpesedler o.l. (Fra den tida er det oppsummert venstre i kritikken vi hadde ovafor sosialdemokratiet og spesielt i formen den fikk, men dette er ikke det samme som at måten vi var organisert på var venstre.)

Det var først rundt 80 at det helhetlige partiarbeidet vek plassen for bare økonomisk kamp. Dette tror jeg henger sammen med erobringer av posisjoner, og at partiets arbeid i arbeiderklassen i hovedsak ble overlatt til fagforeningslederne. Dette var feil, men kan ikke skyldes måten vi var organisert på, da heller en feilaktig politisk linje for hvordan vi skulle kunne vinne oppslutning for sosialismen blant arbeidsfolk.

B. Leif mener at vi i dag er organisert for en mer framskreden form for klassekamp enn det vi har i Norge i dag.

Dette forstår jeg ikke. Slik jeg ser det, så er partiet i distriktet alt for dårlig rusta til å møte de angrepene som arbeidsfolk er utsatt for idag. Vi er faktisk for dårlige til å organisere og lede dagskampen. (Jmf. nedlegginga av TMV - så godt som uten motstand). Andre steder gjør derimot partiavdelingene bra arbeid i kampen mot krisa (Innafor helse- og sosial). Dette skulle tyde på at det ikke er organisasjonsformen som er avgjørende for det arbeidet som blir gjort.

Da er lija som kjøres ut langt viktigere. *Og medlemmenes evne til å organisere folk til innsats.*

C. Boligavdelingenes-framtid... på bekostning av industriarbeidsplasslag og bransjelag?

Jeg er enig med Leif i at vi trenger flere boligavdelinger, men skal de kunne fungere skikkelig, bør boligområdet være klart avgrensa. Vi bør også diskutere grundig de dårlige erfaringene vi har med boliglag. Som Leif skriver i innlegget sitt, så er boliglag omtrent synonymt med boligkamp. Da de store boligkampene i distriktet smuldra opp, falt også boliglaga sammen. DS prøvde å få dem til å fortsette, men vårt syn om at partiavdelingene skulle være allsidige og ikke bare avdelinger for boligkamp førte ikke fram. En lærdom vi bør trekke er at avdelingene trenger oppgaver som gjør at medlemmene kan dra et lass sammen. Slike oppgaver er KK og RV/valgarbeid og rekrutteringsarbeid og bolig/velforeningsarbeid. Etter det jeg har grunn til å tro, så er det relativt få områder vi kan starte boliglag av den størrelsesorden Leif ønsker. Vi bør ~~å~~ jo både her og der; Men dette jobbes det med allerede. Så langt er vi enige. Men Leif mener at boliglagene må bli hovedformen for organisering i vårt distrikt. Da forstår jeg Leif

slik at han mener dette er den beste måten å organisere parti-
 avdelingene på. Min mening er at dette vet vi ikke nok om enda!
 For det første er erfaringene med boliglag hva angår tendens til
 bare å drive dagskamp mer entydig negative enn det som har skjedd
 i enkelte arbeidsplass- og bransjelag. For det andre så er et
 av partiets store problem i dag vår mangel på innretting for ~~as~~
 arbeiderklassen. Arbeiderklassens andel av det totale medlems-
 tallet er stadig synkende, og til tross for opprettelse av
 et faglig utvalg, (som er et fremskritt), så mangler det mye
 før vi kan si at vi har en riktig politikk for dagskampen i
 distriktet. Vi har i dag arbeidsplasslag og bransjelag som hoved-
 sakelig organiserer arbeidere. Denne organisasjonsformen bør vi
 holde på, og den bør utvikles. Vi bør utarbeide en plan for
utvikling av partiorganisasjonen i arbeiderklassen, og hvis dette
 betyr at vi må hente studiesirkelleidere, avdelingsledere? utafør
 arbeidsplassene, bransjene,-- vel, da bør vi heller gjøre det.
 Eller frita ledende folk fra viktige oppgaver i partiledelsen i
 perioder for at de skal kunne bidra til å styrke arbeidet lokalt.
 Dette betyr at boligavdelingene ikke må bygges på bekostning av
 allerede eksisterende arbeidsplass/ bransjelag som organiserer
 medlemmer fra arbeiderklassen.

Mot parolen: Boliglag som hovedform for organisering, - stiller
 jeg parolen : Ei organisering som vil kunne sikre arbeiderklassen
 økt andel og innflytelse i partiet.

Jeg har mye mere jeg ville ha sagt. ~~Vi~~ Men det får heller komme
 i et seinere innlegg.

Tone.

en oppsummering av vinterens KK-kampanje

1. Denne oppsummeringa er skrevet av formannen i KK-utvalget etter en diskusjon i KK-utvalget. Som bakgrunn for oppsummeringa mangler nye fra avdelingenes arbeid da mange avdelinger ikke vil sende inn de pålagte rapporter. Dette vanskeliggjør KK-utvalgets og hele partiets arbeid med KK.
2. 73% av målsettinga i kampanjen er ikke oppfylting. Er målet for høyt eller innsats og arbeidsmetoder for dårlig. Vi mener med stor sikkerhet at målsettinga kunne vært nådd uten alt for store anstrensninger. Hvorfor ble så ikke målet nådd denne gangen?
3. Vi mener at det ikke er blitt vanskeligere å verve abonnenter. Det store løssalget som er gledelig gir klare indikasjoner om at KK er populær og lett å gjøre. At folk har dårligere råd tror vi ikke oppveier dette positive tegnet.
4. Vi mener at skrivelserne om at KK skal være hovedoppgave under vinterkampanja ikke er realiteten. Det er ikke noen ekstra innsats i kampanjen og andre oppgaver tar overhånd. Det gjelder etter vår mening hele partiorganisasjonen i distriktet, med bare et par lag som unntak. De laga som gjør et bra KK-arbeid hele året gjør ikke særlig mer i kampanjeperioden og slik blir det med alle avdelinger og organisasjonsledd i partiet her. På dette viset blir det ingen kampanje og alt blir "bare" som vanlig eller litte granne bedre.
5. 25. feb. Det 4te Trondhøms/Trøndelaganummeret ble ikke så bra som det burde, og det er ytterst tvilsomt om stoffet om Royal Garden holder mål politisk. Dette kan rettes på til neste gang. KK-redaksjonen er villig til å gi oss plass i KK., og de tok til slutt alt ansvar for å lage stoffet for oss etter at et opplegg her hadde svikta. Metoden er altså mulig å bruke. Det ble også etter vår mening solgt bra. ca. 350 eks. Det viser at det er store muligheter i løssalget. Mange selgere kan selge svært mye av ethvert nr. av lørdagsavisen.
6. Det er ellers klart at det er mange lyspunkter i løssalget. Flere nye salgssteder er under etablering og flere folk og flere avdelinger viser bra innsats. Hittil i år har vi solgt enda litt bedre enn i det bra året i fjor under kampanja. Dette lover bra for innsatsen framover og vil for framtida opparbeide nye muligheter for abonnenter.
7. Hva så med linja for gjennomføringa av kampanjen? KK-utvalget mener at det er blitt gjort feil både fra KK-utvalget si side og andre deler av partiorganisasjonen i det å ikke stressse viktigheta av å spørre om abonnenter. Dette vil kunne gitt flere abonnenter fra de som har kjøpt KK på løssalg, men først og fremst ville det ha fått abonnementskampanja fram i hodet på oss alle og gitt både mer kampanjepreg og mange flere kjente og ikke kjente tilbud om abonnement. Vi mener at mulighetene er tilstede og at denne feilen i forberende linje må ta nye av skylda for at målsettinga ikke ble oppfylt.
8. Vi mener at det likevel ikke er noen grunn til å henge med hodet. Vi ber satsen å holde en god aktivitet framover og planlegge sommerarbeidet godt i alle avdelinger. Lykke til!

Hilsen KK-utvalget TORE

Ikke-ansvarlig: en viktig politisk oppgave!

KK-utvalget har avholdt KK-konferanse med KK-ansvarlige og tillegg har vi diskutert oppgavene til KK-ar v. og forholdet til styret.

- * Og vi kom til den geniale konklusjon at KK-ansv. har ansvaret for KK-arbeidet i avd. Det høres ganske sjølsagt ut, men er det det?

Problemet er: hvis styret ~~ikke~~ tar ansvar for KK, innlemmer KK i avd. sine planer o.s.v. så får kk-ansv en umulig oppgave. Styret er altså ikke fritatt for ansvar.

At KK-ansv. har ansvaret betyr blant annet at hun/han blir innkalt på konferanser om KK, får alt papir om KK- tidligere gjaldt dette bare styret. Så denne ~~XXXXXXXXXXXX~~ tilsynelatende sjølsagthet innebærer faktisk en politisk oppvurdering av oppgaven som kk-ansvarlig.

Ett tillegg: Vi mener at KK-ansv. bør sitte i styret. Forrutten å holde oversikt over KK-salgat i avd- spør på hvert møte, hver enkelt, hva har du gjort med kk?, vær mot liberalisme - så går det an å ~~XXXX~~ tenk og diskutere:

- * Har KK- ansvarlig autoritet? eller er det oppgaven som blir overlatt til den som ikke har noe annen "viktig" ?
- * Årsak til dårlig KK-arbeid - har det også sammenheng med: Liten forståelse for felles partiarbeid, den demokratiske sentralismen. Saken er nok viktig og riktig å prioritere, men for vår avd. så er noe annen bestandig viktigere, en seg sjøl nok tendens.

- * Bry deg om innholdet i avisa.

På KK-konf. med KK-ansv. kom det fram kritikk: KK har tendens til reformisme, i faglig stoff, holdninga til sjø folk og oljearbeidere, NB. mente ikke at avisa var for dårlig til å selgas, tvert i mot.

Innlegg i KK har også retta kritikk mot innhldet, eks: intervjuet med Haakon Lie.

Er kritikken rett?

Lykke til med diskusjonen.

Bente i KK-utvalget.

svar til finn

Etttersom jeg har vært bortreist har jeg ikke hatt tid til å utarbeide et grundig og skikkelig svar på Finns artikkel. Dette blir derfor bare noen foreløpige og korte kommentarer. Finn tolker meg dithen at jeg mener borgerskapet vil eksistere som klasse under mesteparten, ja hele den sosialistiske epoken. Det er feil. Liksom Finn er mitt utgangspunkt at "det må finnes et materielt og sosialt grunnlag som en slik klasse kan overleve på, eventuelt nydanne seg på grunnlag av." Det siste er viktig.

Vil et borgerskap eksistere etter revolusjonen?

Først til spørsmålet om det vil eksistere en privatkapitalistisk sektor etter revolusjonen. Her er jeg uenig med Finn og enig med vårt nåværende prinsipp-program. På s. 107 under kap. 30 "Dei første oppgavene for sosialismen i Norge" punkt c) heter det at "Den sos. staten må "gjøre monopola til sosialistisk staseigedom og skape planøkonomi" og videre "Med dette vert den norske økonomi grunnleggende sosialistisk, sjølom det framleis vil finnast ein kapitalistisk sektor ei tid."

Grunnlaget for at ikke hele den kapitalistiske sektoren blir ekspropriert og sosialisert fra starten av ligger ettermin oppfatning i de store utfordringene og problemene det vil være den første tida med å sosialisere den viktigste produksjonen og utvikle planøkonomien. Det avgjørende i første omgang blir å sikre at samfunnsøkonomien blir grunnleggende sosialistisk ved å nasjonalisere, konfiskere og ekspropriere de store statlige og private monopol og bank og kredittvesen, samt å opprette statsmonopol for utenrikshandelen.

Dette fører igjen til at vi i en periode etter revolusjonen ikke bare vil ha småproduksjon og småeiendom, men også en kap. sektor og et borgerskap. Å tidfeste varigheten av denne kap. sektoren blir en umulighet, men nedbygginga av den må sjølsagt skje konsekvent og suksessivt.

Sjølom vi er uenige på spørsmålet om det vil eksistere en privatkapitalistisk sektor, er dette neppe den viktigste motsigelsen mellom oss.

Klassekampen under sosialismen.

Den viktigste motsigelsen ligger nok i synet på klassekampen under sosialismen.

Finn harselerer over min kulturrevolusjonære arv. Det er jo fristende å svare tilbake at Finn ingenting har lært av kulturrevolusjonen. Mao som har utvikla teorien om klassekampen under sosialismen har aldri forutsatt eksistensen av et borgerskap. Den store svakheten i Finns sosialisme forståelse er tvertimot at han forutsetter konstitueringa av et borgerskap for at det skal oppstå antagonistiske motsetninger under sosialismen.

Finn innrømmer riktignok at det vil finnes borgerlig ideologi og tenkning under sosialismen og at det innafor småborgerskapet vil være eksponenter for borgerlige klasseinteresser, men dette og andre kimer til et nytt borgerskap vil det være proletardiktaturets oppgave å bekjempe enkelt og greit.

Problemet som Finn ikke gir et tilfredstillende svar på er hvordan. Dette blir ytterligere klargjort i hans siste artikkel hvor han tar opp klassegrunnlaget for proletariatets diktatur. Jeg tolker dette sammen med hans manglende kritikk av PML's synspunkter dithen at han ikke ser det som nødvendig at representanter for arbeiderklassen inntar sentrale kommando poster i staten. Når han heller ikke er særlig opptatt av spørsmålet om arbeidsdelinga, blir jeg enda mer skeptisk. Den sosialisme modell som Finn legger opp til vil nemlig etter min oppfatning gi kimene til restaurasjon av et nytt borgerskap gode vekstvilkår. Finn legger vekt på at et omfattende demokrati ~~mulig~~ for det arbeidende folket er hovedmetoden i å føre klassekamp under sosialismen. Jeg har ingen problemer med å slutte meg til dette, men under en avgjørende forutsetning nemlig at det er arbeiderklassens langsiktige og kortsiktige interesser som dominerer staten og den sosialistiske oppbygginga. Ved å stille arbeiderklassen likt med andre klasser og grupper ~~mulig~~ vil dette i realiteten bety en alvorlig svekking av arbeiderklassens interesser. Dette betyr ikke at jeg ikke anerkjenner nødvendigheta av klassealliansen og jeg er for å gi hele det arbeidende folkrt omfattende rettigheter, men jeg forutsetter likevel at arbeiderklassen skal ha større makt og særrettigheter. Dette har jeg bl.a drøfta i flere tidligere FK artikler.

Det er behov for å føre akkurat denne debatten videre, men det må jeg la ligge i debne omgang. Det gjelder flere andre spørsmål også, bl.a synet på væpna revolusjon om det er rett å karakterisere det som en militær såvel som en politisk offensiv.

Gunnar

Dette er skrevet i all hast. Jeg håper i allefall at det har bidratt noe til å klargjøre motsigelsene mellom Finn og meg, uansett så kommer vi vel til å gå flere runder. Andre bør absolutt kasteseg inn i debatten.

16 svar til kang i tf januar

'Kang har et innlegg til prinsippprogramdebatten i januar-TF. Han vil 'slå ring rundt prinsippene' mot angrepene fra PPU, PML og Finn, jfr. TF for desember. Han klager over tidsnød, så han begrenser seg til det viktigste. Personlig tror jeg at han - med knapp tid - hadde stått seg bedre hvis han hadde holdt en litt mindre belærende og skråsikker stil, og at han hadde brukt mere tid på å lese skikkelig de innlegga han går til angrep på, og mindre tid på å leite fram sitater. Både forma og innholdet i innlegget hans er slik at jeg blir nødt til å svare.

a) Når det gjelder spørsmålet om revolusjonen, sier han at han må foreta en lefterydding. Og det er greit nok at han bruker av sin knappe tid til å gi en belæring ombegrepe. Men når han hevder at mitt innlegg er et 'angrep på den vitenskapelige sosialismen', synes jeg det må være et rimelig minstekrav at han kommenterer det faktiske innholdet i mitt innlegg. Alle orda hans og utlegningene om strategisk offensiv og defensiv tjener ikke til annen hensikt enn å forvirre og avspore debatten, enten det nå er tilsiktet eller ikke.

Jeg skal ikke trette leserne med å rekapitulere debatten om dette. Jeg oppfordrer dere i stedet til å ta fram TF for desember 1983, bla opp på side 11 og lese det jeg skriver på denne og etterfølgende side. Mitt poeng var ganske enkelt at det er teoretisk og politisk feilaktig å låse seg fast i en oppfatning av revolusjonen som en militær offensiv. Det er mulig at min argumentasjon ikke er korrekt, men det er klinkende klart at dette kan man ikke bevise ved å sjonglere med ord og begreper. Min argumentasjon krever en konkret imøtegåelse, med konkrete argumenter. Jeg oppfordrer leserne til å vurdere denne, og jeg er mer enn mottagelig for en konkret kritikk.

Partiet har etter mitt syn behov for et program som best mulig forklarer folk vårt syn på en rekke sentrale spørsmål. Et program som kan bli et virkelig bruksdokument i vårt politiske propaganda. Problemet med det gjeldende programmet - og med ideen om revolusjonen som først og fremst en militær offensiv - er at det åpner for ideer om at vi vil bygge opp en folkher eller illegale militære grupper i en situasjon da massene fortsatt har tillit til myndighetene og oppfatter den gjeldende orden som legitim. Det finnes åpninger for krigsromantikk, og det er åpninger for ideen om revolusjonen som et militært kupp. Alt dette er ideer og tolkninger av begrepet om den væpna revolusjonen som er feilaktige, i strid med masselinja og som det er nødvendig å avgrense seg fra.

Det er mulig - og olett ikke usannsynlig - at gjennomføringen av revolu-

sjonen vil kreve en militær offensiv. Men dette er ikke et nødvendig kjennetegn ved en væpna revolusjon, og det er både teoretisk feil og politisk skadelig å hevde et slikt syn. Det var det saklige innholdet i min polemikk til forsvar for PPU, mot 'R'. Jeg oppfordrer leserne til å ta standpunkt til det spørsmålet.

b) Så sier Kang at

"PPU, PML og Finn sauser sammen klassekarakteren av proletariats diktatur (PD) med klassealliansen som denne statsmakta må bygge seg på dersom den skal overleve. De forsøker på forskjellig vis å snike inn et forsvar for en statsmakt å la 'proletariats og småborgerskapets diktatur'. (Les: 'Arbeiderklassen og de intellektuelles diktatur')." TF, januar -84, side 24, øverst.

For det første: Dette er en udokumentert påstand om våre feil, og det er en insinuasjon om mine hensikter. Jeg krever at Kang i første nr. av TF dokumenterer dette. Det er helt uholdbart å drive på den måten og slenge rundt seg utsagn om andres hensikter og feil uten et minste forsøk på dokumentasjon.

I mitt innlegg snakker jeg ikke om klassegrunnlaget på annen måte enn der jeg forsøker å konkretisere den almene parola om å undertrykke borgerskapet. Videre forsøker jeg å vise enkelte sider om Klassealliansen helt konkret. Jeg mener det er helt nødvendig at vi forsøker å komme fra det almene nivået, til det konkrete. Det kan godt tenkes at jeg begår feil i dette forsøket. Men skal man påvise det må man nødvendigvis gå ned fra sin høye hest og påvise dette helt konkret og saklig.

For det andre: der vi sauser i hop, skal Kang klare opp. Godt, la oss se på hva slags klarhet Kang formidler.

1) Først tar han for seg klassegrunnlaget. Der starter han med følgende 'klare'setning : "Hva vil det så si at arbeiderklassen, grunnleggende sett, håndhever statsmakta ALEINE (hans uth.) under sosialismen?"

Til dette er det i hvert fall to nærliggende spørsmål:

- Hvilken klargjørende hensikt tjener innskuddet 'grunnleggende sett'?

I stedet for å klargjøre, virker det forvirrende, fordi leseren straks må spørre seg om dette betyr noe annet overflatisk sett. Jeg tror ikke dette er så klart for Kang heller, så han må være så snill å forklare det.

- For det andre: her sier han at 'arbeiderklassen håndhever statsmakta aleine'. Vel og bra - det gjelder altså for klassegrunnlaget. Men to sider seinere (side 26, 1. og 2. linje) sier han om klassealliansen: (sitat fra Mao) "Hvem skal så utøve dette diktaturet? Sjølsagt arbeiderklassen og hele folket under ledelse av arbeiderklassen."

Altså: Når vi snakker om klassegrunnlaget, så håndhever arbeiderklassen statsmakta ALEINE;
når vi snakker om klassealliansen, så utøver arbeiderklassen og hele folket, dette diktaturet.

Nå må Kang forklare meg og de andre sausemakerne hva som er den dype, praktiske og politiske forskjell mellom begrepen "Å håndheve" og "Å utøve". Jeg er dristig nok til å påstå at disse to begrepene i vår sammenheng er temmelig nær synonyme. Men det gjør jeg sjølsagt ikke uten en viss risiko - skal en tro Kangs klargjørende utlegning rett, må det representere sjølve vannskillet mellom revisjonisme og marxisme-leninisme i dette spørsmålet.

II) Så langt er neppe Kangs utlegning egnet til å bringe klarhetens lys over dette spørsmålet. La oss så se på neste setning, kanskje det blir bedre etter hvert; nå får vi følgende opplysning om klassegrunnlaget for proletariatets diktatur:

"A. Folk fra arbeiderklassen må besette de viktigste kommandoposisjonene i samfunnet, og må mobiliseres til å ta hånd om statsstyringa på flest mulig områder."

Nå krever jo dette også en presisering, for hva er de viktigste kommandoposisjonene og hva menes men 'flest mulig områder'? Men la g - kontoen for tidspress kan belastes med det.

Det som er langt verre, ja rent katastrofalt, er at dette er fullstendig FEIL. Det er feil i teoretisk sammenheng, det er feilaktig og ugjennomferlig i praktisk henseende for en sosialisme som har satt seg føre å overleve, og det er i strid med all praktisk erfaring fra sosialismen fram til nå. Og rent ødeleggende for Kangs klargjøring av forskjellen mellom klassegrunnlaget og klassealliansen. Det har fint lite med den grunnleggende karakteren til statsmakta hvilken klassebakgrunn som hefter ved folka som besetter de viktigste posisjonene. I en praktisk sammenheng kan det kanskje bety litt for å konsolidere en klasseallians hvordan posisjonene fordeles; jeg tin er at en marxist-leninistisk bonde ville ta seg bra ut i landbruksministeriet.

La oss se litt på historia først. Det er mulig at vervet som formann i Sentralkomiteen ikke betraktes som en sentral posisjon hos de prinsipfaste, men faktisk var hverken Lenin eller Mao fra arbeiderklassen. Lenin var intellektuell med ditto familiebakgrunn - Mao var bondesønn og intellektuell. Chou-En-lai var fra en mandarin-familie (O gru!) Chu-Teh kom fra en godseierfamilie! For ikke å snakke om Marx og Engels - den ene intellektuell og professor, den andre fabrikant - de kunne vel neppe anses som verdige til en posisjon i en evnt. sosialistisk stat? Skal vi ta Kang alvorlig, må en klasseanalyse av leder-

skiktet i Sovjetunionen vise at klassegrunnlaget for denne staten slett ikke var arbeiderklassen. Samme triste skjebne blir Mao's Kina til del. I det hele tatt, denne teoretiske nyvinninga må trekke med seg virkelig en omveltende revurdering av hele sosialismens historie opp til nå.

Minst like håpløst blir det dersom du ser det fra en praktisk synsvinkel: Jeg går ut fra at slikt som ledelsen av finansdepartement, av landets industri, jordbruk, helsevesen, utenrikshandel osv. må regnes blandt de viktigste kommandopostene i samfunnet. Likedan statsminister, ledelse av sentralbank og kredittvesen. Enhver som har omsorg for at dette skal gå bra vil skjønne at i slike poster kreves det først og fremst to kvaliteter: høyt politisk og ideologisk nivå og skikkelig fagkunnskap om de områder i samfunnet de er satt til å lede. Her hjelper det ikke stort med trøler i fingra for å lede finansvesenet i oppbygginga av en sosialistisk stat;

Det er helt nødvendig å komme til dette punktet i løpet av sosialismens utvikling, da arbeidermassene har de nødvendige faglige kvalifikasjoner til å utføre slike oppgaver - men det er himmelropende feil å tro at vi kan begynne der.

Linja hans har heller ikke noe teoretisk belegg. Det har aldri vært noen teoretisk linje i den marxist-leninistiske tradisjon at en forfremmer kader til ansvarlige posisjoner ensidig på grunnlag av klasse-tilhørighet. Derimot har vi alltid lagt stor vekt på klassestandpunkt, på teoretiske evner og nivå, på politisk nivå, på faktiske kunnskaper og ferdigheter. Klassetilhørighet har vært en av flere kriterier en dessuten har vurdert.

Men, hvordan har det seg så med dette Leninsitatet over nesten en hel side, der Lenin i følge Kang "forklarar hvorfor det må være slik"? Tok da Lenin feil? Eller enda verre - snakka Lenin mot sin egen praksis? Forholdet er at Kang her gir oss et skoleeksempel, et virkelig klargjørende eksempel på hvordan det går an å rykke sitater ut av sin historiske og politiske sammenheng, og komme ut med det mest forvirrende lurumlarum. Lenin skriver en appell til den ungarske revolusjonen i 1919, og maler ut en brei skildring av proletariatets historiske oppgaver. Men han sier ikke ett eneste ord om hvilke kriterier en skal bruke for å besette de viktigste kommandoposisjonene i samfunnet, langt mindre at det var bare arbeidere som skulle fylle disse oppgavene. Med sin praktiske sans, ville Lenin vært den siste til å finne på noe slikt i Sovjet i 20-åra. Ta fram boka - det er bind 10 i Oktoberserien - og les den aktuelle artikkelen, alle og enhver kan se hvor meningsløst det blir å bruke Lenin på denne måten. (Bind 10, side 218-223.)

Videre, punkt B, der Kang sier at den vitenskapelige sosialismen må være rettesnora for praksisen til dette samfunnet. Korrekt nok, og ingen har hittil sagt seg uenig i det. Men debatten om sosialismedelen av programmet dreier seg om en konkretisering av denne teorien. Mitt innlegg var et forsøk på å gi et bidrag til dette, spesielt til spørsmålet om undertrykkning av borgerskapet under sosialismen.

Samme kommentar gjelder for hans punkt C, om at partiet må spille den ledende rolla i samfunnet. (Om dette skal gjelde på alle områder, er til syvende og siste et praktisk spørsmål, men ideelt sett kan en jo være enig) Også dette er det lett nok å si seg enig i - men hva mener Kang med 'Å spille den ledende rolla'? Det er jo i forsøket på å presisere dette, uenighetene oppstår, og det er det mange av oss andre har diskutert de siste åra. Det er mulig at Kang ikke mener det er behov for å finne ut av det, men i så fall bør han ikke foregi å bringe klarhet der andre skaper uklarhet.

III) Så langt kan man neppe påstå at Kang har klart å formidle et klart og korrekt begrep om hva klassegrunnlaget består i. Og det blir ikke en flik bedre når han skal informere om hva klassealliansen består i. "Diktaturets form," sier Kang på side 25, "må gjenspeile klassealliansen mellom proletaariatet og resten av det arbeidende folket". Javel - men hvordan ser dette ut i virkeligheten, når det 'gjenspeiler' alliansen? I stedet for å forklare, kommer han trekkende med et Stalinsitat, som med respekt å melde er enda mer dulgt; makta kan i følge Stalin bare befestes gjennom "en særskilt form for forbund". Ikke så mye som et forsøk på å forklare denne 'gjenspeiling', denne 'særskilte form'. Gaa se den bonde eller fisker som blir mye klokere på sine rettigheter og fordeler under sosialismen gjennom den slags plattheter. Oppi det hele blir som sagt forvirringa total når det samtidig er arbeiderklassen aleine som håndhever statsmakta, samtidig som arbeiderklassen og folket utøver diktaturet. Skal det bli noen sammenheng i dette, må det jo være at det finnes et diktatur ved siden av, eller i tillegg til statsmakta.

- c) Kang har også endel andre påstander i innlegget som vi bør gå litt nærmere i sømmene. Øverst på side 27 sier han at en analyse av borgerskapet i Norge idag, "og erfaringene fra den sosialistiske oppbygginga ikke minst i Sovjet, tilsier at borgerskapet bør omhandles som en egen klasse i forholdsvis lang tid etter revolusjonen." Jeg må innrømme at dette var nytt stoff for meg, så jeg dør av nyskjerrighet etter å få hvite hvilken analyse av det norske borgerskap? Er det mulig for oss andre å få del i den analysen? Hva er det ved den analysen Kang har, som gjør mine synspunkter om oppløsning og undertrykkning av det gamle borgerskapet feilaktig?

Jeg forventer ikke å få hele analysa trykt i FK, men hvis Kang kan gi meg noen få sitater og oppgi kilden, vil det være til hjelp.

Så sier han at PPU' PML, og Finn undervurderer motstanden fra klassen som har blitt fratatt makta, Som en beskrivelse av denne motstanden, av borgernes rvansjelyst - ja, hva anna enn et skikkelig dramatisk og bloddryppende Leninsitat, slik bare Lenin kunne det!

Hvordan dette kan brukes til belegg for hvordan jeg vurderer motstanden fra borgerskapet, er meg et mysterium, men det var kanskje ikke ment slik. Jeg har to kommentarer til dette:

- I innlegget mitt snakka jeg om undertrykkinga av borgerskapet under sosialismen. Jeg er helt åpen for at borgerskapet vil forsøke å vinne igjen sitt 'tapte paradys' spesielt energisk kort tid etter revolusjonen. Men jeg går ut fra at Kang ikke for alvor mener at hans Leninsitat danner en presis beskrivelse av borgerskapets motstand under en stor del av den sosialistiske epoken?
- Når er Kangs Leninsitat ført i pennen? Joda, i oktober-november 1913 står det i boka. Jeg er ganske viss på at hvis Lenin sjøl kunne sammenholde sine dramatiske skildringer i polemikken mot Kautsky, men de historiske erfaringene vi har høstet siden den gang, ville han spart på superlativene til andre former for borgerskap som har vist seg langt mer farlige. Ser vi på de faktiske erfaringer fra Kina, fra Jugoslavia, fra hele Øst-Europa etter 2. verdenskrig, så vil jeg hevde at revansjismen til borgerne i disse landa er temmelig bleik, sammenholdt med Lenins skildringer.

Revansjismen er etter mitt syn et begrep vi må reservere for restaurasjonsforsøk fra det avsatte, det gamle borgerskapet. Og at den vil være der som ønske, som vilje, som mentalitet hos gjenlevende borgere, skal jeg ikke benekte. Desto viktigere blir det da at en gjør som jeg sier i mitt forrige innlegg, sørger for å fjerne alle de materielle og organisatoriske mulighetene borgerne har for å opptre samla og med slagkraft. I løpet av få år er jeg temmelig sikker på at påffen går ut av dem.

Jeg kan innrømme som en feil fra min side at jeg ikke presiserte at den endelige, definitive oppløsninga av det gamle borgerskapet - som objektivt eksisterende klasse i form av mennesker - ville ta en viss tid, Med den omtrentlighet som er nødvendig, la oss si 5 - 10 år. Men i forhold til vår diskusjon om undertrykkinga av borgerskapet i den sosialistiske epoken, er dette en underordnet og kortvarig sak.

På den andre sida kan jeg vanskelig se at Kangs klargjørende forsvar for prinsippene var så mye mere presist, at det kan forsvare alle de karakteristikkene han setter på andres feil.

Det blir imidlertid ikke særlig bedre i neste avsnitt (midt på side 27) når han hevder at

"Noe av det viktigste sosiale (min uth.) grunnlaget for den fortsatte klassekampen fra borgerskapets side etter revolusjonen representerer den imperialistiske omverden."

Erlig talt, hvis jeg lager saus av begrepene, må dette minst være grot. Enhver rimelig tolkning av begrepet om 'sosialt grunnlag' gjør det komplett umulig at det sosiale grunnlag for klassekampen i NORGE kan være omverden - dvs utlandet! Det sosiale grunnlag for klassekampen i et samfunn må nødvendigvis ligge i samfunnet sjøl, og ikke utafør det! Det man ka hevde med krav på å bli tatt alvorlig, er at den imperialistiske omverden kan representere et viktig militært og økonomisk grunnlag for kamp utenfra mot denne staten. Videre kan man si at en imperialistisk omverden kan blåse til glørne dersom det finnes et sosialt grunnlag innad i landet for sosial uro og motstand. Derfor er det viktig å sørge for at det gamle borgerskapet er undertrykt og oppløst slik jeg og PPU beskriver det, og at vi fører en politikk overfor de øvrige delene av folket som gjør at de er fornøyd og støtter den nye staten. Derfor vil det være nokså mye opp til oss sjøl om det fins noe sosialt grunnlag for skjerpning klassekamp i landet.

- d) På siste side i innlegget sitt er det så Kang setter inn nådestøtet: "PPU, PML og Finn glemmer å stille det spørsmålet som ALLTID må stilles i forbindelse med 'demokrati', nemlig: FOR HVEM? " Han påstår at jeg snakker som en 'liberaler' - ved hjelp av et sitat, sjølsagt.

Det er ganske korrekt at jeg ikke stiller dette spørsmålet, fordi det er helt malplassert å stille det! Det går hel klinkende klart fram av hele avsnittet om proletariatets diktatur i mitt innlegg at jeg snakker om demokrati for arbeiderklassen og det arbeidende folket - nettopp dem som i følge Mao, nettopp sitert av Kang, skal utøve diktaturet! Enhver som har lest innlegget mitt, skjønner dette hvis de kan lese.

Men Kang krever at jeg skal stille spørsmålet, at jeg skal framføre det som et ritual, som 'passordet' for enhver 'marxist'. Bare folk som betrakter marxismen som en religion, der tesene er det sentrale, kan prestere å kreve dette sagt i enhver sammenheng. Ikke engang paven er så katolsk som Kang er på dette punkt. Kang har en - og bare en - retrettmulighet, og det er at han ikke har lest, eller ikke skjønt et kvidder av hva jeg skrev.

Jeg mener at det skal være demokrati for hele det arbeidende folket, i den forstand at de skal ha vanlige politiske og demokratiske retter, ha fulle og like muligheter til å delta i politisk virksomhet. De skal

Jo sammen med arbeiderklassen utøve diktaturet. Hvordan de skal være med og utøve dette diktaturet uten å ha politiske rettigheter, er meg et mysterium. Den forbrytelse mot marxismen-leninismen UPP, PML og jeg har gjort oss skyldige i, er at vi har forsøkt å konkretisere hvilke rettigheter de ikke-proletariske masser skal ha. De eneste kommentarene Kang har til dette, er at det er å framstille sosialismen som 'en sosialdemokratisk idyll' og at vi 'glemmer' å stille spørsmålet 'for hvem?' Det blir ikke gjort et eneste forsøk på å gå inn i denne problemstillinga.

Lenin sa en gang - i en polemikk mot Bela Kun i 1920 - at " det viktigste i marxismen, marxismens levende sjel," er " den konkrete analysen av de konkrete forholda". Jeg går ut fra at Kang i neste innlegg tar seg tid til å bidra til dette, og påvise gjennom konkret analyse hvordan vi går til angrep på marxismen-leninismen.

Nåvel - dette blei vel langt, men det var nødvendig å gå såpass grundig til verks. Innlegget til Kang var på den ene sida såpass ukameratlig i forma at det krevde et svar, og på den andre sida inneholdt det såvidt grove teoretiske feil at det måtte imøtegås grundig.

Jeg forventer ikke at Kang skal gå tilbake på sine teoretiske standpunkter med det første - han har rodd seg så langt ut at det vil nok kreve sin tid - men jeg forventer at han er såpass redelig at han forsøker å dokumentere sine insinuasjoner om mine hensikter og om de feila jeg gjør. Hvis han ikke kan det, mener jeg han bør ta seg tid til å formulere en politisk begrunna sjølkritikk for valg av debattform.

FINN.

om prinsipper og virkelighet.

kang svarer pml

1. OM METODEN.

I innlegget mitt i FK/januar siterte jeg relativt grundig fra Lenin, Stalin og Mao, fordi jeg mener disse utdragene griper rett inn i VÅR debatt om prinsipprogrammet. Jeg mener at disse teoretiske bidragene er verdifulle for oss, OGSÅ når vi tar i betraktning i hvilken historisk og politisk sammenheng de ble frambragt. Dersom PML mener at jeg har bommet fullstendig mht. dette, bør han UNDERBYGGE det, istedet for å slå om seg med allment snakk om verdiløse prinsipper og "vår" evne til å teste prinsippene mot virkeligheten.

Skal vi forholde oss vitenskapelig og materialistisk til sosialismens problemer, bør vi nettopp vie mye tid til studiene av Lenin, Stalin og Mao, som oppsummerer de konkrete og praktiske erfaringene med å bygge sosialismen i sine egne land. Der vi mener at disse teoretikerne gjør feil, må vi gå konkret inn på kritikken av disse feila. Det holder ikke med allmene avvísninger av typen: "De sa så mye forskjellig", "de kom jo til kort likevel", "vi er kommet mye lenger" osv.

2. ARBEIDERKLASSENS DIKTATUR ELLER DET ARBEIDENDE FOLKETS ?

Etter min oppfatning har PML i lenger tid vaklet på spm. om arbeiderklassens ledende rolle, arbeiderklassen som herskende klasse og beslektede spørsmål. Dette var også tema i en polemikk mellom oss to ifjor sommer. (FK mars, mai/juni, juni/juli)

Det som går igjen, er etter min oppfatning at PML svikter på forståelsen av HVILKE EGENSKAPER ved arbeiderklassen som gjør at vi må sette den i ledelsen, mobilisere den til å ta statsmakta og organisere den som herskende klasse. Størrelsen, konsentrasjonen og rolla i produksjonen er viktige faktorer, men ikke de mest vesentlige. Som klasse skiller den seg fra det vaklende småborgerskapet og mellomlaga ved at den har et høyere nivå mht. følgende egenskaper: Kamp-erfaringer, organisasjon, disiplin, tålmodighet, utholdenhet, støhet, fasthet, kollektivism (evnen til å underordne seg fellesskapets interesser) og klassesolidaritet.

To artikler av Lenin fra 1919 er sentrale mht. dette emnet: "Helsing til dei ungarske arbeidarane"(Bind 10, s.218) og "Ein stor opptakt"(Bind 10,s.226). De er begge skrevet mens bolsjevikene stod MIDT OPPE I de konkrete og praktiske problemene med å befeste seieren fra Oktober-revolusjonen. To eksempler:

"Det som trengs for å sette proletariatet i stand til å lede bøndene og de småborgerlige gruppene allment, er proletariatets diktatur. Det er nødvendig med herredømmet til en klasse, dens styrke når det gjelder organisering og disiplin, den sentraliserte makta dens på grunnlag av alt det kapitalismen har nådd fram til i kultur, vitenskap og teknologi." (s.220)

"Denne nye disiplinen (den frie og bevisste disiplinen) faller ikke ned fra himmelen, den fødes heller ikke av fromme ønsker. Den vokser ut av de materielle vilkåra til den kapitalistiske storproduksjonen, og bare ut av dem. Uten dem er den ikke mulig. Og opplagshuset eller redskapet for disse materielle vilkåra er en bestemt historisk klasse, som er skapt, organisert, samla, lært opp, skolert og herda av storkapitalismen. Denne klassen er proletariatet." (s.240)

Disse resonnementene er gyldige også for det norske samfunnet anno 1984. Hvis PML mener at disse artiklene er malplassert mht. VÅR diskusjon, bør han grunngi dette.

3. OM KLASSEALLIANSEN.

Sosialismen er arbeiderklassens statsmakt; arbeiderklassen må være den herskende klassen. Men borgerskapet, som fortsetter å eksistere også ETTER revolusjonen, kan ikke endelig beseires dersom ikke arbeiderklassen holder fast ved alliansen med småborgerskapet og mellomlaga. Også disse klassene har objektive interesser av å få slutt på imperialistisk utbytting og klassesdelinga overhode. I den forstand "er proletariatets diktatur ikke bare staten til arbeiderklassen, men staten til klassealliansen mellom arbeiderklassen og resten av det arbeidende folket", slik som det helt korrekt uttrykkes i forslaget fra "Noen medlemmer av SK".(Diskusjonsbulletin nr.1,s.33)

4. OM Å BRUKE EKSPERTER.

Mao har skrevet mange viktige artikler om forholdet mellom arbeiderklassen og ekspertene. En av dem er "Vår aktivister i å fremme revolusjonen" fra oktober 1957. (Bind 5, s.497) Der sier han bl.a:

"Høyreelementene sier at vi ikke har evnen til å lede, at "lekfolk ikke kan lede eksperter". Vi tilbakeviser dem ved å påstå at vi kan. Når vi påstår at vi kan, mener vi at vi kan politisk. Når det gjelder teknisk kunnskap har vi fortsatt en masse å lære, og vi kommer avgjort til å klare å lære det."

Bolsjevikene på sin side brukte systemet med arbeiderkommisærer og partilagets kontroll over ekspertene.

PML mener at jeg roter når jeg påstår at "Folk fra arbeiderklassen må besette de viktigste kommandoposisjonene i samfunnet, og må mobiliseres til å ta hånd om statsstyringa på flest mulig områder". PML tror ikke dette er i arbeiderklassens interesser, fordi "arbeiderklassen er heldigvis materialister".

Her er det PML som roter. Jeg er fullstendig klar over de problemene vi kommer til å støte på når vi skal mobilisere folk fra arbeiderklassen til å ta på seg ledende oppgaver. Men årsaken til disse problemene ligger ikke i arbeiderklassens "materialisme", men i den hundreårige klasseundertrykkinga og sosialdemokratiets ideologiske jerngrep. Dette har ført til at så mange i arbeiderklassen har mista trua på seg sjøl og klassens styrke, og bukker underdanig for ekspertisen.

Å gi klassestoltheten tilbake til arbeiderklassen, og lære dem at de faktisk KAN lede, politisk, er nettopp en av partiets viktigste oppgaver i krigen mot sosialdemokratiet, i Norge, idag.

KANG.

svaer til gunnar i fk februar

På side 14 i FK for februar, sier redaksjonen at "dette nummeret ble syltynt", og oppfordrer folk til å skrive innlegg til neste. Jeg veit ikke om det hjelper stort å skrive, for jeg leverte da faktisk et lengre innlegg i god tid til februar-nummeret. Men jeg kan ikke finne det igjen i dette nummeret - så det er i hvert fall ikke bare lite skrivelyst som er årsaken til at FK blir tynt! Jeg vil ha det trykt - og jeg vil ha ei forklaring på hvorfor det ikke har kommet med før! Det var skrevet på maskin, klart til trykking.

Så vil jeg lage et svar på Gunnars innlegg på side 8 - 11 i FK for februar.

Gunnar kritiserer meg for ensidighet når jeg

"..fokuserer oppmerksomheten på spørsmålet om utstrakt demokrati og innflytelse for folket som viktigste botemiddel mot degenerering av partiet og til hinder for en kontrarevolusjon".

Hvis det var slik at i mitt innlegg i des/FK hadde behandla dette spørsmålet - altså degenerering av partiet og kontrarevolusjonen - så hadde sikkert kritikken vært rett. Problemet er at jeg ikke forsøkte å ta opp dette i hele dets bredde, men konsentrerte meg om et avgrensa spørsmål, nemlig undertrykkinga av borgerskapet under sosialismen. Og riktignok finnes det en nær sammenheng mellom disse problema, men det er likefullt to forskjellige spørsmål.

Likvel er det åpenbart at det finnes en faktisk saklig uenighet mellom Gunnar og meg, nemlig i forståelsen av klassekampen under sosialismen, og av borgerskapet i det nye samfunnet. Gunnar mener åpenbart at det vil finnes et borgerskap under sosialismen, og at det vil finnes i lang tid - ja en får nærmest inntrykk av at det vil finnes i nesten hele den sosialistiske epoken. Dette er jeg fullstendig uenig i.

Det korrekte er etter min mening at det kan finnes et borgerskap i en del av den sosialistiske epoken, men rent bortsett fra de første få åra etter revolusjonen, finnes det ikke noen grunn til å si at det må være slik.

Det var et viktig poeng i mitt innlegg - som Gunnar vanskelig kan ha oversett - at for at det skal finnes en borgerklasse, så må det være til stede et materielt, objektivt grunnlag for en slik klasse. Det må finnes et materielt og sosialt grunnlag som en slik klasse kan overleve på, eventuelt nydanne seg på grunnlag av. Det er marxismens

ABC at klasser danner seg og eksisterer på grunnlag av økonomiske forhold. I 'En stor opptakt' (bind 10, side 241) gir Lenin den klassedefinisjonen som partiet vårt har benyttet i mange sammenhenger og som jeg mener er i all hovedsak korrekt og nyttig:

"Klasser er store grupper av menneske som skiller seg fra kvarandre gjennom den plasseringen de har i eit historisk fastlagt system for samfunnsmessig produksjon. Dei skiller seg gjennom tilhøva deira til produksjonsmidla (som i dei fleste tilfelle er fastlagt eller formulert i lova), gjennom den rolla dei har i den samfunnsmessige organiseringa av arbeidet, og fylgjeleg gjennom kor stor del av den samfunnsmessige rikdommen dei får over og kva måte dei skaffar seg denne delen på. Klassar er grupper av menneske der ei gruppe kan eigna til seg arbeidet til ei anna, som fylgje av den ulike plasseringa dei har i eit fastlagt samfunnsøkonomisk system."

Ut fra en slik klassedefinisjon synes det rimelig å gå ut fra at borgerskapet som klasse ikke kan eksistere i noen særlig lang tid innafor det samfunnsøkonomiske systemet som vi kaller sosialismen. I en norsk sosialisme vil det ikke være behov for å beholde noen privat kapitalistisk sektor. Mele den privatkapitalistiske sektoren både kan og må sosialiseres nokså øyeblikkelig under en sosialistisk revolusjon, og underlegges en statlig styrt planøkonomi med samfunnsleie av produksjonsmidlene.

Derimot vil det være behov for - såvel ut fra politiske som økonomiske hensyn - å beholde en mindre sektor med småproduksjon. Det vi da vil ha igjen, som kan være kilder til et nytt borgerskap, vil være for det første småproduksjon. Jeg nevnte i mitt innlegg nødvendigheten av å hindre at denne vokser til privatkapitalistisk produksjon - og altså å hindre at småborgeren vokser til borger.

Og for det andre vil det ligge en kime til et nytt borgerskap i kontrollen over samfunnets produksjonsmidler - altså i stats- og bedriftsledelse.

Men ser en bort fra disse kimene til nytt borgerskap - som det vil være proletardiktaturets oppgave å undertrykke, holde nede slik jeg behandle i forrige innlegget mitt - blir det reinspikka metafysikk og idealisme å snakke om noe borgerskap under sosialismen.

Nå kan sjølsagt Gunnar og andre mene at det vil være nødvendig å beholde deler av den privatkapitalistiske produksjonen under sosialismen - i hvert fall for ei tid. Men i så fall må de argumentere for det - ikke bare ta det som gitt. Jeg er foreløpig uenig i en slik tanke, men legg argumenta på bordet, så får vi se på dem.

Jeg tror Gunnar ligger under for en feilslutning som slett ikke er enestående innafor m-l-bevegelsen - og som sikkert er en arv fra romantikken omkring kulturrevolusjonens dager. Nemlig at siden det vil være klassekamp under sosialismen, så må det også finnes et borgerskap.

Men klassekampen er jo ikke noe som er betingta av borgerskapet, men av at det finnes klasser som har ulike klasseinteresser. Og under sosialismen vil det fortsatt finnes klasser, sjøl om borgerskape utraderes. Vi vil fortsatt ha proletariatet og småborgerskapet, og vi vil ha et stort skikt av intellektuelle (som ikke vil være noen sjelstendig klasse, men knytte seg til ulike klasseinteresser). I den samme artikkelen av Lenin som jeg siterte i sted (En stor opptakt) på den samme sida (side 241) sier Lenin følgende:

"...proletariatets diktatur (er) også en periode med klassekamp, noko som er uunngåeleg så lenge klassane ikkje er avskaffa. (....) Proletariatet stansar ikkje klassekampen etter at det har teke den politiske makta, men held fram heilt til klassane er avskaffa - sjølvagt under ulike omstende, i ulike former og med ulike middel. (....) Det er klart at for å avskaffa klassane fullstendig er det ikkje nok å styrta utbytтарane, godsøigarane og kapitalistane, ikkje nok å avskaffa eigedomsrettane heira. Det er og naudsynt å avskaffa all privat eigedom av produksjonsmidla, det er naudsynt å avskaffa skiljet mellom by og land, så vel som skiljet mellom kroppsarbeidar og åndsarbeidar."

Så lenge det finnes privat eiendomsrett til produksjonsmidler, og under sosialismen vil småborgerskapet besitte en slik rett, vil det også finnes bærere av borgerlige klasseinteresser, fordi det alltid vil være ei side ved småborgeren at han vil slå seg opp - ha interesser som nettopp er knytta til de mulighetene produksjonsmidla gir til å tiløge seg andres arbeid og samle seg rikdom. Og så lenge skillet mellom åndsarbeid og kroppsarbeid består, vil det være ei side ved åndsarbeidet som kan fremme borgerlige klasseinteresser, nemlig i den muligheten kunnskap og kontroll over produksjonsmidla gir, til å tiløge seg andres arbeid og samle seg rikdom. Derfor vil også disse skikta - klassene om en vil - også avle borgerlig ideologi og borgerlig politikk, som proletariatet må føre klassekamp mot. Men fordi både småborgerskapet og de intellektuelle samtidig er nødt til å leve av sitt eget arbeid i hovedsak, vil de også ha felles interesser med proletariatet, og derfor mulig å beholde som forbundsfeller i kampen for kommunismen og det klasseløse samfunnet. Derfor vil de også ha interesser av kommunismen. Konkret vil derfor undertrykkinga av borgerskapet under sosialismen (utover undertrykkinga av restene av det gamle borgerskapet, som vil dø ut i løpet av forholdsvis kort tid) bestå i å holde disse interessene nede, hindre dem i å vinne fotfeste i samfunnets økonomiske basis. Det er det som ligger i at borgerskapet under sosialismen vil støte mot den sosialistiske legaliteten.

Jeg håper at Gunnar kan kommentere denne motsigelsen i synet på borgerskapet og klassekampen under sosialismen - jeg vil derfor sørge for at han får muligheten til å svare allerede i dette nummeret.

Så har jeg til slutt lyst til å kommentere en sak som jeg tror har vært mye av kjerna i uenighetene i prinsippprogramdebatten. Og det går på klasseinnholdet i proletariatets diktatur. Noen argumenterer mot at det skal være demokrati for massene med fulle demokratiske retter for andr enn arbeiderklassen, med at dette utvanner Klassegrunnlaget og klasseinnholdet. Det blir liksom 'hele folket stat'. Og det blir et underlig rot ut av klasseinnhold og klasse-allianse. Jeg vil kort legge fram mitt syn på dette spørsmålet.

- Jeg mener at klasseinnholdet i proletariatets diktatur er bestemt ved at det politiske og ideologiske grunnlaget for staten er å utvikle samfunnet mot kommunismen, og ved at økonomien organiseres som en sosialistiske planøkonomi i samsvar med arbeiderklassens strategiske interesse av å avskaffe all utbytting, oppheve klassene og innføre kommunismen.

Denne historiske oppgava kan bare fullføre under arbeiderklassens ledelse - fordi det bare er arbeiderklassen som fullt og helt og uten 'atterhald' har interesse av en slik utvikling. Av de klasser som vil finnes under sosialismen er det bare arbeiderklassen som fullt ut har sine interesser knytta til en slik utvikling.

Derfor må det være arbeiderklassens strategiske interesse av kommunismen som danner fundamentet for samfunnet, og dermed for lovgivninga og organiseringa av denne staten.

I denne betydninga er det også rett å si at det er arbeiderklassens stat, og bare dens. Derfor er det også rett å kalle det proletariatets diktatur - det er den klasseinteresser som rår på lang sikt.

- Men på den andre sida er forutsetningene for at denne staten skal overleve og utvikle seg, at arbeiderklassen inngår en allianse av politisk art med alle andne arbeidende klasser. Klassealliansen må derfor innebære at det er hele det arbeidende folket som utøver diktaturet og har del i statsstyringa. Og dermed at alle partar i klassealliansen - arbeidere, småborgere, intellektuelle m.m. - må ha likeverdige rettigheter innafor rammene av staten.

Derfor blir det feilaktig å si at det er arbeiderklassen alene som håndhever statsmakta, at demokratiet bare skal være for arbeiderklassen eller liknende.

Ut fra det jeg har sagt her og i det forang ende, vil det være klart at klassekampen vil ta form som en kamp mellom grupper og indiviser og politiske linjer innafor rammene av det sosialistiske demokratiet. Og jeg personlig er overbevist om at et stort demokrati, med åpen meningsbrytning, vil være den beste måten å føre denne klassekampen på i normale omskiftigheter. Det viser hvor fullstendig latterlig det blir

når Gunnar hevder at jeg

"...reducerer klassekampen til en type konspirasjon/degenerering av enkeltindividuer. Tidligere borgere, karrierister og oppstigninger av ymse slag som bruker kommunistpartiet som springbrett til å konstituere seg som nytt borgerskap." (FK/febr -84, side 10)

Klassekampen under sosialismen vil hverken arte seg som dette (i hvert fall vil det være et underordna fenomen) eller som en kamp mot noen borgersklasse. Derimot vil det arte seg som en politisk - og i hovedsak fredelig og saklig - kamp mellom ulike interesser innafor folket, mellom ulike interesser basert på faktisk eksisterende forskjeller mellom folk, grupper og klasser innafor klassealliansen.

Helt til slutt - Gunnar etterlyser debatten om hvordan vi skal organisere arbeiderklassens makt, hvordan organisere den som herskende klasse. Jeg er også interressert i den debatten, men det skulle være spennant at det er umulig å komme igang med den før vi får et minimum av snighet om hvordan problemet står. Det er helt klart at dersom en nær før meg en sosialisme med et fysisk eksisterende borgerskap som når som helst står klart til å slå til og begå kontrarevolusjon, så vil spørsmålet finne sin løsning på en ganske annen måte enn innafor en sosialismeforståelse slik jeg har skissert den i dette innlegget.

Finn.

FK-RED. OPPKLARER:

Red. beklager at Finn's innlegg til FK febr. ikke kom med. Det ble rett og slott lagt i feil bunke av papirer under arbeidet med redigeringa. Det hele går nokså fort for seg og Finn's innlegg ble ikke oppdaga før red.'s arbeid var levert videre til neste ledd og oppryddinga tok til. Ellers vil vi opplyse at denne red. aldri har vekksensurert innlegg. Feilen ligger altså hos oss, vi beklager og skjønner godt at Finn er forarget. Løfter for framtida gir vi ikke, alle kan gjøre feil.

Iaddertid står oppfordringen om å skrive i FK ved lag, vi ønsker at flere skal knete seg ut i diskusjonen i bladet.

FK-RED.

TOM SIDE